

A KÉT TESTVÉR

Hol volt, hol nem volt, még a világon is túl volt, volt egyszer egy parasztember. Derekasán dolgozott egész életében, szorgosan gazdálkodott földjén, gyarapította vagyonát, becsülettel nevelte két kicsi fiacskáját.

Amikor meghalt az ember, két felnőtt fiára hagyta földjét, s azok szépen, közösen művelték az apai örökségül kapott földecskét. Minden ősszel igazságosan elosztották a termést.

Az idősebb a feleségével éldegélt kettecskén, a fiatalabb meg a feleségéről és négy gyermekéről gondoskodott. Egyik évben, miután learattak, s hazahordta ki-ki a maga részét, mindketten úgy érezték, hogy a másik károsodott.

A fiatalabb azt gondolta:

„A bátyám és a felesége már idősek. Bizonyára nehezükre esik a munka, és semmi segítségük nincsen. Nekem meg itt van a négy gyermekem, akik hamarosan a segítségemre lesznek. Viszek nekik egy zsák búzát.”

Az idősebb testvér meg így gondolkozott:

„Mi csak ketten vagyunk a feleségemmel, az öcsémnek meg sok éhes szájról kell gondoskodnia. Viszek nekik egy zsák búzát.”

Így aztán sötétedéskor mind a ketten fogták a zsák búzát, és átvitték a másik kamrájába. Reggel, amint a saját zsákjaikat rendezték, döbbenetn állapították meg, hogy egy sem hiányzik közülük. Csodálkoztak, de egy szót sem szóltak.

Aznap este újra elindultak, ki-ki a maga zsákjával. Sötét éjszaka volt, a hold sem világított. Így történhetett, hogy a keskeny ösvényen egymásba ütköztek. felismerték egymást, és örömben összeölelkeztek.

Testvéri szeretetükről még most is beszélnek az emberek, falujukban pedig nagy tiszteletben és megbecsülésben volt részük. A két testvér aztán boldogan élt, míg a világ- világ, meg még két nap!

Így volt, mese volt, aki hallgatta és mondta, azé volt!